University of Groningen

Ondertussen in Oekraïne

Nauta, Maaïke; van Ginkel, Leonie

Published in:
Psychopraktijk

DOI:
[10.1007/s13170-016-0016-7](https://doi.org/10.1007/s13170-016-0016-7)

IMPORTANT NOTE: You are advised to consult the publisher's version (publisher's PDF) if you wish to cite from it. Please check the document version below.

Document Version
Publisher's PDF, also known as Version of record

Publication date:
2016

[Link to publication in University of Groningen/UMCG research database](#)

Citation for published version (APA):

Nauta, M., & van Ginkel, L. (2016). Ondertussen in Oekraïne: Van weeshuis naar gezin (7). *Psychopraktijk*, 8(1), 33-33. <https://doi.org/10.1007/s13170-016-0016-7>

Copyright

Other than for strictly personal use, it is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

The publication may also be distributed here under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license. More information can be found on the University of Groningen website: <https://www.rug.nl/library/open-access/self-archiving-pure/taverne-amendment>.

Take-down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Downloaded from the University of Groningen/UMCG research database (Pure): <http://www.rug.nl/research/portal>. For technical reasons the number of authors shown on this cover page is limited to 10 maximum.

Maike Nauta & Leonie van Ginkel

Dr. M. Nauta is UHD Klinische Psychologie Rijksuniversiteit Groningen en GZ-psycholoog en gedragstherapeut bij Accare UC Groningen; drs. L. van Ginkel is GZ-psycholoog en gedragstherapeut bij Accare, Centrum voor Eetstoornissen in Smilde.

Dit is het laatste deel van een serie over cognitieve gedragstherapie in Oekraïne.

Ondertussen in Oekraïne: van weeshuis naar gezin

In het teamoverleg oppert iemand om een pleeggezin te zoeken voor Marit. Ze heeft overgewicht en forse gedragsproblemen. In een weekendgezin zou Marit kunnen ervaren wat een gezond eetpatroon is en Marits ouders worden ontlast. We gaan volop werven met flyers en posters: “Gezocht: saai gezin”. Wat een opvallend andere insteek nemen wij in onze campagne, vergeleken met onze collega’s in Oekraïne. We herinneren ons Oleh, een collega CGT’er in Oekraïne, die zich hard maakt voor pleegzorg en adoptie in zijn land. Ook hij zoekt gezinnen die een thuis willen bieden voor weeskinderen en kinderen met fysieke of psychische problemen. Bijvoorbeeld voor Angelina, die als baby in een weeshuis belandde. Zoals tot voor kort gebruikelijk in Oekraïne zorgden professionele verzorgers goed voor haar: ze krijgt eten, drinken, kleren en schone luiers. Maar verder is er weinig aandacht voor haar. Angelina’s verzorgers denken dat ze doof en blind is en dat ze nooit zal kunnen lopen. Lea bezorgt groente en fruit bij het weeshuis en ze voelt een klik met

Angelina. Via Oleh mag ze Angelina opnemen in haar gezin.

VERRIJKING

Oleh ziet Angelina en haar pleegmoeder Lea in ouder-kind centrum Dzelero. Hij bespreekt met Lea hoe ze bij Angelina communicatief gedrag kan uitlokken en bekrachtigen. Hoe ze aan een veilige hechting kan werken door responsief en sensitief te zijn bij een meisje dat nauwelijks gewend is om individuele aandacht te krijgen. Oleh praat niet alleen, maar werkt het ook uit in danstherapiesessies met alle gezinsleden. Bij het dansen gaat het om samen plezier hebben en om te leren dat je alleen en samen dingen kan doen, en dat moeder de veilige basis is. Angelina leert lopen en maakt meer contact met haar ouders en zusjes. Als ze in het weeshuis was gebleven, zo zegt Oleh, had ze waarschijnlijk veel in bed moeten liggen met medicatie.

Onze Oekraïense collega’s hebben een enorme drive om mensen te informeren over het goede van pleegzorg en adoptie. Wég van de weeshuizen, op naar gewone

gezinnen. Op verschillende niveaus kan het positief uitpakken: voor het betreffende kind is het beter om in een gewoon gezin op te groeien. Voor de pleegouders is het een geschenk om iets voor een ander te kunnen doen. Voor de broertjes en zusjes een verrijking om mee te maken dat niet iedereen hetzelfde is. En tot slot voor het land: met pleegzorg of adoptie creëer je een maatschappij waar plek en aandacht is voor iedereen.

Terug naar onze Marit. Hoe anders zou de werving van pleeggezinnen in Nederland gaan als we in plaats van met humor, expliciet zoeken naar een gezin met passie, dat oog heeft voor het belang van het haar. En dat we daarnaast ook expliciet de winst benoemen voor henzelf en de broertjes of zusjes? En voor het creëren van een warme maatschappij? We vragen ons af hoe dit in onze maatschappij zou vallen, zoveel emotie en maatschappelijke verantwoordelijkheid.

De namen van de kinderen zijn gefingeerd maar gebaseerd op werkelijke casuïstiek.